Славне Підгір'є, що ся маєм крило,
В шовкові трави спати ся клонило,
Бо світле сонце в гори ся сховало,
Би десь у морі личенько скупало,
А завтра рано знов нам засвітило,
І знов ся щастю нашому дивило.
І знов в вечірніх зороньках помалу
Підгір'є красне спати колисало,
Як нині ввечір.
О, як тут весело!
Усе в одну ся пісньщасливу сплело:
Там в стаї ватаг на флояру грає,
Там, геть за лісом, череда десь бліє;
По воду йдучи, дівчина співає,
Пташинка в гаю щастя своє піє;
А, гейби піснями милим вторували,
Цигани в лузі в два клевці кували.
І всюди співи, всюди лиш свавілля,
Що хтось би думав: тутки все весілля.
І чо ж би тутки заспівати годі,
Де дожде вільне, кожде на свободі,
Де навіть щезник пробувати любить,
Як доста світом душей си нагубить;
Відтак би трошки рад де відпочити,
Аби за раєм хвильку затужити,
Би нагадати, як колись там було,
Нім боже слово з світлості го пхнуло,
Аби казити, терти мимо волі,
Проклявши бога і проклявши долю.

Но господь знає і єму годинку
До прохолоди, любого спочинку,
І не боронить місця му глядіти,
Де люди чисті, як ті божі діти,

І ще ся в школах того не навчили,
Як би і біса перепередили, —
А де ж він найде місце си зичливе,
Як не в Підгір'ї, де ще все щасливе?

Лиш той легінь там в лузі над потоком,
Гей брат на брата, сперся на ялицю;
Відважним чорним, гейби в орла, з оком
Похмуро дивить в крицяну рушницю,
Гейби в тій цівці, що синьо снияла,
Єго вся доля добра пробувала,
Гей вже би нігде, нігде більше в світі,
Як лиш в рушниці, щастя мав глядіти.

І чо ж ти, стрільче молодий та гожий,
Допізна нічов в лузі сам сумуєш,
Коли-сь, гей рицар, пишний та урочий,
І в гарних грудях чисте серце чуєш,
Коли-сь моторний, як козак турецький,
Вус, око чорне і кресак стрілецький,
А всі пушкари на підгірським краю
Тя капітаном своїм називають!
Чого ж, легіню, маєш ти тужити,
Коли тобі би лиш на світі жити?

Він тихо, бачу, не відповідає:
В рушницю дивить та й собі думає.